

gation на постановленията му. А откакъ подобно едно нарушение става, защо да не може да стане и едно по-голѣмичко, което да оздрави именно този миръ, който Европа иска въ Берлинъ да упаци. Слѣдъ това изложихме му пакъ, защо именно при условията, създадени отъ трактата, тишината не може да се упаци.

Настоявахме най-много връзь увѣреностъта ни въ сблъсквания, ако турски войски влѣзатъ въ Източна Румелия и забѣлѣжихме му, че, ако милицията ни е толкова добра, каквато Н. Прѣвѣзходителство я прѣдставя, тогава защо да не повѣри ней пазенето на границитѣ на областъта? „А то е другъ въпросъ, другъ въпросъ,“ повтори нѣколко пѣти г. Вадингтонъ. Слѣдъ туй му казахме, че назначението на губернаторъ и виши офицери отъ портата измежду нейнитѣ креатури никаква гаранция не прѣдставя. „Колкото за офицеритѣ, отговори г. Вадингтонъ, Вие знаете, че за жандармерията е назначенъ единъ французинъ като началникъ — Г. Виталисъ. А колкото за губернатора, Франция не би имала никакво възражение и той да бѣде европеецъ, стига само другитѣ сили да се съгласятъ върху това нѣщо.“ Тукъ ние забѣлѣжихме на г. Вадингтона, че българитѣ биха желали Франция, тая велика страна, която нѣма други интереси на Изтокъ освѣнъ интереситѣ на човѣчеството, да вземе поживо участие въ нашитѣ работи. Той ни отговори, че това Франция не може да направи за сега и ни съвѣтва да идемъ за Лондонъ и Виена, тамъ да видимъ, дано можемъ да свършимъ нѣщо. Слѣдъ едно послѣдно възвание къмъ г. Вадингтона, въ което най-много налегнахме на правото на портата да държи гарнизони въ една провинция, която прѣди автономията никога не е виждала гарнизони, както и на правото на г.-губернатора да вкарва турски войски — едно условие, което като убийствено за насъ, народътъ нѣма никога да приеме — ние благодарихме Г. Вадингтону и подиръ една аудиенция, която трая три четвърти отъ часъ, ние си отидохме.

Въ понедѣлникъ, както вече знаете, бѣхме повикани на *déjeuner* у г. Edmond About, за да се срѣщнемъ съ г. Гамбета. Тамъ освѣнъ него имаше и двама-трима други наши приятели и князь Бибеско, който, като кандидатъ за българския прѣстолъ, доста живъ интересъ взе въ нашата мисия и трѣбва да изповѣдаме той и приятелитѣ му, г. Jules Berge, le